

Velikonoce 2023

aneb

... jak vypadá jaro? ...

Velikonoce 15. a 16.4.

“Když se něco může pokazit, pokazí se to. Když se může pokazit více věcí, pokazí se ta, která napáchá nejvíce škod.”

Murphy

Ať v životě dělám, co dělám, vždycky mě toto pravidlo někde zastihne. Třeba tato výprava. Co se mohlo pokazit na sobotním výjezdu? Vlastně jen jedna položka. Všechny ostatní byly důkladně ošetřeny. A ta jediná položka? Počasí! Na začátku týdne předpovědi hlásily, že víkend nebude nijak slavný, ale na jízdu to bude. A den po dni se předpovědi zhoršovaly. V pátek už to bylo tak blbý, že jsem po konzultaci se Standou sobotní výjezd zrušil pro nepřítel počasí. Později se ukázalo, že jsme nemohli udělat lépe. Nedělní výjezd zachováme s tím, že jej upřesníme v sobotu odpoledne.

Tak to byla jedna věc, která se pokazila. Škody?

1. Nebyli jsme se vyvětrat, nezažili spoustu neuvěřitelností a neprovedli další potrérování těla.

2. Přišla vníveč spousta mojí práce s přípravou výjezdu. Oboje v současné době a okolním nastavení se jedná o škody značné.

A neděle? Pro mě ještě horší. Ve hře byly dvě věci, které se mohly pokazit a pokazila se ta, která mně způsobila škody největší. Ptáte se, co to bylo? ODPADNUL JSEM. Zdravotně. Pravda, už v pátek mě poškrábávalo v krku, ale jako znalec svého těla a průběhů známých chorob jsem usoudil, že to dám, a co víc, že chorobu možná výjezdem zaženu, jak se to stalo již mnohokrát. Jenomže do dlouhodobých znalostí postupů se vloudil Covid 19. U mě konkrétně povinné očkování proti němu, které mě stálo tři neděle života a haldu následků. A tak se stalo, že když jsem se probudil v sobotu ráno, cítil jsem potřebu vyždímat propocenou peřinu a polštář, tedy až poté, co naberu aspoň trochu síly. A zaostří se mi vidění a přestane mě úporně bolet hlava, zmizí ukrutná bolest při polykání a budu schopen alespoň přibližně mluvit. Krátce po tomto pokusu o ranní nabootování jsem upadl do něčeho jako koma. Další pokus byl kolem jedenácté. A výsledek? Snad ještě žalostnější. K předešle jmenovanému mě to táhlo na WC. A to všesměrově. Při restartu kolem třetí vše ustoupilo natolik, že jsem zvládnul zapnout a použít komunikační techniku, jejímž prostřednictvím jsem předal vládu a přípravy Standovi a zrušil svoji účast.

Tak tohle bylo to, co pro mě napáchalo nejvíce škod. Neduh byl tentokrát nebyvale silný a rychlý. Asi to budu muset zanést do databáze a při příštím náznaku, že je něco v nepořádku, počítat i s tímto průběhem.

A to je za mě k této výpravě vše.

Dig.

Vstávám kolem šesté. Vše mám připraveno ze věrejška. Jen tak jsem totiž schopna na něco podstatného nezapomenout. Za půl hodiny tak mířím metrem k

místu dnešního srazu, tím je Hlavní nádraží. Je zima. Počítala jsem s tím a přes jednotlivé vrstvy mého oblečení se zima nedostane! Na Hlavním nádraží se potkávám se Standou. Dig dnes nejede, skolila ho nemoc. Nastupujeme do vlaku směr Beroun.

Lek.

V Berouně přestupujeme na vlak do Rakovníka, průvodčí nám nebyl schopen poradit, kde ten náš vlak je, ale stihli jsme to jen tak tak, sotva jsme nastoupili, hned odjíždíme.

Sar.

Ve vlaku si povídáme a já sleduji z okna probouzející se krajinu. Jaro je tady! Vše pučí a pohled na zelenající se kopečky je fajn. Vystupujeme z vlaku ve stanici Nižbor a obdivujeme krásnou restauraci, která je sestavena z vyřazeného vlakového vagonu. Krásné posezení. A i skvělý podnikatelský záměr! V teplých dnech tu musí být naváno.

Lek.

Jedná se o Restauraci Zastávka Nižbor, kterou založil a možná, že i nyní vlastní herec Tomáš Hanák. Je dost známá a skutečně v létě je zde hodně plno. Nyní tu není ani noha, kromě našich 4, což je pochopitelně, je neděle po 8 hod ráno v polovině dubna.

Sar.

Je mlha a poměrně zima. Míříme k první dnešní atrakci, kterým je keltské oppidum Stradonice.

Cestu navrženou Digem jsme zavrhlí. Ono táhnout i nenaložené kolo lesní pěšinou vzhůru do kopce není žádný med a onen kopec objíždíme. Standa volí asfaltové cesty, a tak nám to odsypá.

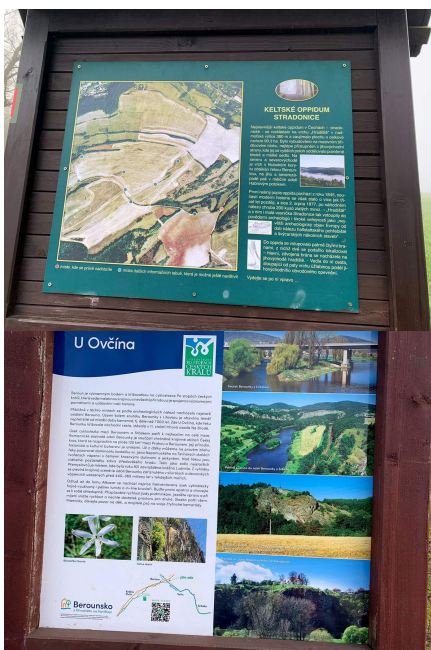
Lek.

Vyjeli jsem na jihozápad z Nižboru podél Habrového potoka a po ca 3 km jsme měli odbočit doleva po úzké pěšině do prudkého kopce směrem na vrch Hradiště, kde v okolí bylo keltské oppidum. To stoupání by šlo zvládnout, protože "není kopec, který bychom nevytlačili", ale ta pěšina byla hodně mokrá a plná kořenů a nechtěli jsme riskovat. Proto jsme se vrátili zpět do Nižboru a dále jsme jeli po silnici do Stradonic a odtud jsme potom stoupali na oppidum. Použil jsem cestu, kterou bychom měli původně sjíždět z oppida do Stradonic, takto jsme kopec vytlačili a zpět po stejné cestě se vrátili.

Sar.

Kopec jsme tedy objeli a stoupáme vzhůru. Mlha se přetahuje o vládu s ranním sluncem a zatím vítězí. Kam oko dohlédne se dnes rozprostírají pole. Představuji si zde dávno keltské osídlení. Naši předci si opět místo nemohli vybrat lépe. Ze tří stran chráněné přírodní ochranou v podobě vody či příkrého srazu. Dostupné pouze z jedné strany, kterou stoupáme.

Dostoupali jsme k velkému kříži a dáváme si zaslouženou pauzu, spojenou se čtením o tomto místě.

Díky mlze toho ovšem moc vidět není. Ulnášíme se se Standou, že obhlídka skončila a míříme z kopce dolů do vesnice.

Oppidum Stradonice bylo jedno z nejvýznamnějších keltských oppid na území Čech. Nacházelo se na náhorní plošině vrchu Hradiště v nadmořské výšce 380 m a zaujímal plochu 90,3 ha. Vrch Hradiště je břidlicový blok situovaný mezi obcemi Nížbor a Stradonice oddělený ze dvou stran ostře zaříznutými údolními Habrového potoka a Berounky. Oppidum bylo přístupné nejnáze z jihovýchodní strany, kde je návrší oppida odděleno od okolní krajiny jen mělkým a širokým sedlem. Od roku 1965 je chráněno jako kulturní památka.

Lek.

Ze Stradonic jedeme krátce po silnici a potom cyklostezkou po pravém břehu Berounky do Berouna. Cesta ubíhá velmi dobře, ani průjezd Berouna nemá chybu.

Sar.

Dnes nás čeká cesta kolem Berounky. Moc se na ni těším. Zatím jsem vždy pouze z vlaku sledovala malebné skály kolem jejího toku. Berounka je dnes ovšem všechno jiné, jen ne přiznačný „volej“, jak se ve vodáckém slangu nazývá stojatá voda. Berounka hučí a hlučně jede. Jak by taky ne. Voda je 1,5 až 2 metry nad normálním stavem, zaplavuje i přišinky v její blízkosti a lavičky, které kolem jsou používány v časech běžného stavu vody. Dnes není na Berounce vidět živou duši. Nedivím se. Stav vody je pouze pro velmi zdatné borce. Obdivujeme okolní probouzející se přírodu, malebné vápencové skály a stále silící sluneční paprsky. Čteme všude se vyskytující tabule, které popisují okolní krásu.

Berounka je významná česká řeka v západní části republiky (Plzeňský, Středočeský kraj a Praha) a největší levostranný přítok Vltavy. Vzniká v Plzni soutokem Mže a Radbuzy, je dlouhá 139,1 km, s nejdelší zdrojnicí (Radbuza-Úhlava) 252 km. Povodí má rozlohu 8 855,47 km², z čehož se 35,96 km² (29,23 km² Mže a 6,73 km² Úhlava) nachází na území Bavorska. Prameny zdrojnic se nacházejí v pohorích Český les a Šumava. Nejvyšších průtoků dosahuje řeka na jaře. Ústí do Vltavy na území Prahy u Lahovic.

A máme poledne. Začíná se mi ozývat žaludek. Před vesnicí Karlštejn nacházím u cesty odpočívadlo s lavičkami. Obědváme z domácích zásob. Po obědě míříme opět do sedel, V Zadní Třebáni zastavujeme v jedné z restaurací na pivko a Standa si dává i teplou zelňačku. Já ji vařila včera doma, takže mě tolik neláká. Zato mají tmavého Bernarda! V restauraci rozhodně narváno není. Kde jsou ty časy, kdy se pomalu nedalo kam sednout! Dnes si spousta lidí díky „lidovým cenám“ vozi na výlety jídlo s sebou. Není divu. Čtyřlenná rodina si na nedělní oběd v restauraci musí připravit tisícovku a nijak zvlášť se za ni nenají. . .

Po půlhodince strávené v restauraci opět sedáme na kola a míříme ku Praze. Zastavujeme v Dobřichovicích. Je zde krásný zámek a fotíme i jeho okolí.

Zámek v Dobřichovicích v okrese Praha-západ je původně renesanční stavba, v 18. století upravená do dnešní pozdně barokní podoby. Po většinu své existence sloužil jako rezidence řádu křižovníků s červenou hvězdou. Je chráněn jako kulturní památka České republiky.

Čím blíže ku Praze, tím potkáváme větší množství výletníků. Již se oteplilo, a tak sundáváme nejsvrchnější část našeho oblečení. To stačí. Dál to nejde,

zas tak horko není. Jedeme kolem Berounky až do Radotína. Zde si dáváme před cestou domů poslední dnešní pauzu. Sedíme na lavičkách u Berounky a je nám fajn.

Radotín je městská čtvrť a katastrální území o rozloze 930,69 ha, které jako jediné tvoří pražskou městskou část Praha 16. Radotín se rozkládá na levém břehu Berounky, na jihozápadě hlavního města Prahy. Zastavěná část území je ohraničena na západě a severu zalesněnými kopci Velký a Malý háj a na jihovýchodě řekou Berounkou. Mezi oběma kopci protéká Radotínský potok. V letech 1967–1974 byl Radotín městem.

Pod mostem za vesnicí se rozdělujeme. Já mířím na metro Smíchov a Standa do svého domova.

Oba konstatujeme, že toho máme dnes dost. Já rozhodně. Po zimní přestávce se cítím jako po 120 a ne po 60 ujetých kilometrech. S úlevou vstupuji do smíchovského metra, které mě doveze až na Vysočanskou. Zdolávám ještě kopec na Prosek a kolo parkuji v půlce kopce v garáži. Tak zase příště! I přes únavu to bylo moc fajn.

Lek.

Technická data: nedodána
Celková technická data: nedodána
Příště: Narozneniny

© Hell's Tour _{club} 2023
Lek & Sar & Dig
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz